

Sex alldeles nya visor : Den
första: Om Dreyfus frigifning
författad af Bli...

18 B Skillingtryck E1900z3

Sex alldeles

Nya Visor

Den första:

Om Drenfus frigifning

författad af Blinde J. M. Braun.

Den andra:

Gif din slant och tig.

Den tredje:

Alpens ros.

Den fjerde:

Elfdrottningen.

Den femte:

Gubben Noack.

Den sjette:

Necken.

Bris 12 öre.

Den första:

En sång om Dreyfus frigifning

författad af

Blinde J. M. Braun.

Ett glädjens budskap helt wißt det war,
Som telegrafen kring jorden bar.
Om Dreyfus frihet for telegram,
Som segerbudskap all werlden fram.

Han falskeligen anlagad blef
För dokument, dem han aldrig skref.
Hans ofskuld wisste ju alla om,
Men dock i Rennes hån fick sin dom,

I långa år han hållits qwar
På Djeftwuldsön. O, hur hemskt det war!
Wäl knappast någon så lidit har,
Det wänte sasa hos en och hwar.

Han plågor swära ju fick utstå —
En klippö satt han fångslad på.
Och denna gjorde skäl för sitt namn —
Ett helwete uti hafwets samn.

Emile Sola, så heter den,
Som först bröt mörkret, en sanningsvän.
Han Dreyfus ofskuld i dagen bar
Och stred med mod till hans försvar.

Helt snart hans ofskuld uppdragad blef,
Hans advokater lögswäfnad'n ref,
Och gus till wiktne sjeli han tar
Att hatet ränkorna spunnit har.

Dock domen lydde på tio år,
Men snart benådningsbref han får;
Hans frihetsbudskap kring jorden for
Och wänte glädje så sann och stor.

Ja presidenten fann domen stef,
Detret om frihet han understref.
Han löste fången ifrån hans band
Och prifas derfor i alla land.

Fäst mången önskat hans lif att få,
Det skulle icke så se ändå.
Han skulle lösas ur fångslets band,
Hans öde låg i allmaktens hand.

Uf Israels gamla stam war han,
Till börd och lära en judisk man;
Sin röst han höjde till Abrah'ns gud
Och hörda blefwo hans böners ljud.

Och snart han slöts till sin makas bröst
Hvars trohet varit hans äldsta tröst.
Hon stridt för maken, för barnens far,
Då alla twiflat hon trofast war.

För barn och henne han lefwa will,
Den högste lemnar han hämmen till,
Och nog hans ära blir uppenbar,
Ty intet brott han på samwet har.

Frankrikes ära dock släddad är
När rätt och heder förtrampas der.
En man som älskade warmt detta land
Blef fatt försmäktad på öde strand.

Det är omöjligt att i en fång
Helt skildra Dreyfusprocessens gång.
En blick i saken dock wara må
Swad här i forthet pekats på.

Swad jag här önskar att ni må se,
Det är hans oskyldiga lidande
Samt dertill äfwen det tålmod
Swarmed han detta allt utlod.

(Eftertryck förbjudes enligt tryckfrihetsförordningen.)

Den andra:

Gif din skärf och tig.

Men'sta, du som fått en bättre lott i lifwet
Och ej wetat om att sakna dagligt bröd,
Vår att tacka gud för hwad han dig har gifwet;
Slut ej hjertat till för den, som lider nöd.
Ser du nödens barn dig möta på din stig,
Spara ej din gåfwa, gif din skärf — och tig.

Om du ser en gosse, den om ett öre gnäller,
Stå då ej och wäg hwad du om honom tror.
Kanske stryker slanten åt till karameller,
Kanske bär han hem den till en fattig mor.
Kanske har han intet hem som väntar sig.
Spara ej din gåfwa, gif din skärf — och tig.

Om du ser en usling, sök ej strax att leta
I hans röda näsa skulden till hans nöd.
Kanske har han rodnat utaf harm, att weta
Att han lider brist för andras öfwerflöd.
Det går upp och ned för oss på lifwets stig.
Spara ej din gåfwa, gif din skärf — och tig.

Ser du, hölj'd i trasor, gatans Magdalena
Med ett barn på armen, som har ingen far.
Rynka ej på pannan, du ännu så rena,
Wet att mången engel fordom fallit har.
Kanske ber hon tytt en bön för dig,
Det kan nog behöfwas. Gif din skärf — och tig.

Om du ser den blinde, stående wid wägen
För att passa på när folket går förbi.
Sjunger han sin wisa, blif då ej förlägen;
Ber han om en slant, så är ju gåfwan fri.
Säkert beder han till gud en bön för dig.
Spara ej din gåfwa, gif din skärf — och tig.

Kristi ord du följer, om du hemligt håller
För den wenstra handen hwad den högra gör.
Gåfwan skrifwes upp i himlens protokoller,
Rik belöning gifs af gud engång dersför.
Bort med högmödslasten, ty wid nådens tron
Stå wi alla lika — såsom fattighjon.

Den tredje:

Alpens ros.

Wid foten af alpen wid dagsljusets grönska
Jag finner så skön både himmel och jord;
Har ungdom har helsa har intet att önska,
Jag sjunger min wisa och wallar min hjord.
Men wintern strör rosor i fjällen,
Då simma i purpur och guld;
Då samlas wi alla om qwällen
I hyddan så lycklig och huld.

Hwar morgon en alpres jag fäster i hatten
Och börjar min wandring med stafwen i hand,
Med blå ögat fäst mot det blånande watten
Min hjord hemtar grönska wid middagens rand.
Men hör jag lawinernas åska
Det kommer ett snöberg från styn,
Då skynda wi alla i brådska
Åter tillbaka mot llyn

Wattenfallet brusar och brusar mig söfwer,
Kommer en öwän, jag waknar igen;
Kommer en bergsflod den hoppar jag öfwer.
Kommer min älskling wißt kysser jag den.
Men säg o! hwar kan hon wäl wara,
Så länge jag ser henne ej,
Jag ber dig o klippa mig swara:
Är hon mig trollds. Åh nej!

Man talar så ofta om oro och qwalen
Jag känner dem ej, jag blott sjunger och ler;
Men kommo de också hit neder i dalen,
Då klättrar jag på klippan, de komma ej der.

Men hör jag ett alphorn der borta,
Din älskling, hon hwisar det fram;
Med sång will jag wägen förkorta,
Spring på, spring på mina lam!

Den fjerde:

Elfdrottningen.

Der satt på en klippa wid insjöstranden,
En wacker flicka en sommarqväll!
Hon höll en krans af blommor i handen
Hon sjöng hon war så lycklig och säll.

Åh! hwad det ändå är skönt att sig spegla
I de klara böljorna blå,
Egde jag skepp, så skulle jag segla
Segla så wäl som böljorna gå.

Wore jag lik fisken jag skulle mig swinga,
Swinga mig neder till elswornas sal,
Att höra den ljufwa musiken klinga,
Som strömkarlen spelar på deras bal.

Så sjöng den lilla då hördes från wägen
Af liknande toner en tjugande sång,
War modig min flicka, war glad uti hågen,
Kom neder att gästa hos oss ännu en gång.

Skynda! o skynda så stola wi wira,
Ut af små blommor en stönare krans,
Och sedan de guldgula lockarna sira
Deribland silfret i wågornas dans.

Och sedan hon däräs af klingande orden,
Som ensam på klippväggen drömmande satt,
Strax glömdes hon bort den blomstrandens jorden
Och slödtade sig uti wågornas natt.

Gladt gingo små elsworna henne till mötes,
De togo förtroligt den sköna i famn,
Sen döpte de henne i wågornas sköte
I dopet hon sig sig ett underligt namn.

Allt med en guldkrona de henne då krönte
Till drottning bland sig uti elswornas sal
Allt mer än hon tänkte af fågring hon rönte
Och blef så för ewigt i elswornas sal.

Den sexte:

Gubben Noack.

Vi prisa högljudt gamla testamentets dar,
Då lesde paradiset's lif i en och hwar
Man respekterade då både lag och rätt,
Men nu för tiden går det till på annat sätt
:,: Gubnås trallala :,:

Men när som ondskan börjat blifwa allt för swår
Så sig ju menniskan ett tusen nådaår;
Om efter denna tid hon ej war bättre då
Så skulle hwarje käft inunder watten slå
:,: fyr synd trallala :,:

Men när de tusen nådaåren tagit slut
Så war man ej en smula bättre än förut;
Till straff så sändes då en wäldig syndaflob,
Att bota både folk och få för öfwermod
:,: bra hårdt trallala :,:

Men för att jorden ej för folktom skulle bli,
Så lät man Noack från förskörelsen gå fri,
Han jemte sin familj från sjonöd räddades
Och i en ark han hastigt sjelf insluswades
:,: med gods trallala :,:

Men när de lågo i sin sömn en stormig natt
Så slötte stutan uppå Ararat —

I Skjortan Noak då på bäcket rusar opp,
Och gumman ester honom kom i kort gallopp
:: och skrek trallala ::

Då blef det skrik och willerwalla i en hast,
Man trodde hin skull' taga både båt och last,
Men Noak råbligast af alla man på bäck,
Kryp ned i skutan för att se om den war läd
:: af törn trallala ::

Men skutan höll ty den war ej af engelsk plåt.
Från Sverige war hwarenda bit af Noaks båt,
Och gubben Noak gled att wara än wid lif,
Omfamnar söner döttrar, och sitt eget wif
:: och grät trallala ::

Men hade gubben Noak drunknat med sin fru,
Wi hade gästet då på hafwets botten nu —
En skål för Noak då i botten tömma wi,
Ty han har räddat och ifrån att fiskar bli
:: hans skål trallala ::

Den sjetto:

Necken.

Necken han spelar på böljan blå,
Ljust är att höra derpå!
Hafwets små elswor i ringdans gå,
Och stjernorna tindra också.
Men Necken, när han emot himlen ser,
Slår han sitt öga ner;
Ty bland de stjernor, som tindra der,
Freja emot honom ler.
Större än jordlifwets sorg är hans —
Bruden, han sökte, ej fans —
Slodnen, I stjernor, och böljen er glans!
I tärnor! Gån icke till dans!
Necken, wid harpan, för berg och dal
Sjunger om kärleksqwal
Gömmer sig sedan i grönan sal,
Slutar så elstungens bal.

Inleöpt: Åkarp arkiv. Kat. 237/1416. 1981. Pris: 60: -
Acc. nr 1981/24.